

«قانون گذرنامه»

فصل اول – کلیات

- ماده ۱: گذرنامه سندی است که از طرف مأموران صلاحیتدار دولت شاهنشاهی مذکور در این قانون برای مسافرت اتباع ایران بخارج و یا اقامت در خارج و یا مسافرت از خارج به ایران داده میشود.
- ماده ۲: اتباع ایران برای خروج از کشور و یا اقامت در خارج و یا مسافرت از خارج بایران باید تحصیل گذرنامه نمایند. صدور گذرنامه منوط ب ارائه اسنادی است که هویت و تابعیت ایرانی تقاضا کننده را ثابت نماید. اسناد مزبور بموجب آئین نامه اجرائی این قانون تعیین خواهد شد.
- ماده ۳: خروج از کشور بدون ارائه گذرنامه یا مدارک مسافرت مذکور در این قانون ممنوع است.
- ماده ۴: ورود به کشور و یا خروج از آن فقط از نقاطی که بنا به پیشنهاد وزارت کشور و تصویب هیأت وزیران تعیین و آگهی خواهد شد مجاز است.
- ماده ۵: بازرسی گذرنامه و مدارک مسافرت و رسیدگی به آنها در مرز با شهربانی کل کشور و در نقاطی که شهربانی نباشد به عهده ژاندارمری کل کشور است. مأموران مربوط مکلفند از ورود افرادی که فاقد گذرنامه یا مدارک لازم برای ورود بایران باشند جلوگیری نمایند.
- تبصره: در مواردیکه افرادی فاقد گذرنامه و یا مدارک مسافرت برای مراجعه به ایران باشند در صورتیکه تابعیت ایرانی و یا ایرانی آنان محرز شود با رعایت ماده ۲۰ این قانون مکلفند برگ بازگشت به ایران را از مأموریت های سیاسی یا کنسولی جمهوری اسلامی ایران در خارجه دریافت نمایند.
- ماده ۶: برگ مسافرت موضوع ماده ۹ و همچنین برگ بازگشت موضوع ماده ۲۰ و پروانه های گذر موضوع مواد ۲۹ و ۳۰ از نظر این قانون در حکم گذرنامه است.

فصل دوم – انواع گذرنامه

ماده ۷: گذرنامه بر سه قسم است:

الف – گذرنامه سیاسی.

ب – گذرنامه خدمت (اعم از فردی یا جمعی).

ج – گذرنامه عادی (اعم از فردی یا جمعی).

تبصره: مشخصات انواع گذرنامه از لحاظ رنگ و شکل و قطع و تعداد اوراق و نظایر آن و همچنین سازمان تهیه کننده آنها به موجب آئین نامه اجرائی این قانون تعیین میگردد.

ماده ۸: از تاریخ تصویب این قانون گذرنامه های تحویلی به تدریج به گذرنامه های عادی تبدیل خواهد شد

ماده ۹: وزارت امور خارجه ميتواند در موارد لزوم با موافقت وزير امور خارجه براي كساني كه به مأموريتهاي خاص اعزام ميشوند بجاي گذرنامه برگ مسافرت انفرادي و يا دسته جمعي صادر نمايد. مشخصات برگهاي مذكور در آئين نامه اجرائي قانون تعيين خواهد شد. به موجب قانون اصلاح فصل سوم قانون گذرنامه مصوب ۱۳۶۲/۳/۳۱ از تاريخ تصويب و لازم الاجرا شدن اين قانون فصل سوم قانون گذرنامه مصوب ۱۰ اسفند ماه ۱۳۵۱ ملغي و مقررات زير بعنوان فصل سوم اين قانون جايزگزين آن ميگردد.

فصل سوم - گذرنامه هاي سياسي و خدمت

ماده ۱۰: براي شخصيتهاي زير گذرنامه سياسي صادر مي شود: (اصلاحي مصوب ۲۰/۲/۱۳۷۷)

۱. رهبر

۲. رييس جمهور

۳. رييس مجمع تشخيص مصلحت نظام، رييس مجلس شوراي اسلامي، رييس قوه قضائيه، معاون اول رييس جمهور، اعضاي شوراي نگهبان، توليت آستان قدس رضوي، وزراء دولت جمهوري اسلامي ايران و معاونان رييس جمهور.

۴. نمايندگان مجلس شوراي اسلامي، اعضاي مجمع تشخيص مصلحت نظام، اعضاي شوراي عالي امنيت ملي، نمايندگان مجلس خبرگان رهبري و اعضاي شوراي عالي انقلاب فرهنگي.

۵. رييس ديوانعالي کشور، دادستان كل کشور، رييس ديوان عدالت اداري، رييس و دادستان ديوان محاسبات، معاونان رييس قوه قضائيه، رييس سازمان بازرسي كل کشور، رييس دفتر مقام معظم رهبري، رييس كل بانک مركزي و رييس سازمان صدا و سيمای جمهوري اسلامي ايران.

۶. رييس ستاد كل نيروهاي مسلح، فرمانده كل سپاه پاسداران انقلاب اسلامي، رييس ستاد مشترك ارتش جمهوري اسلامي ايران و جانشينان ايشان، فرماندهان نيروهاي سه گانه سپاه پاسداران انقلاب اسلامي و ارتش جمهوري اسلامي ايران، فرماندهي نيروي انتظامي جمهوري اسلامي ايران، فرماندهان حفاظت اطلاعات نيروهاي ياد شده.

۷. نمايندگان مستقيم مقام معظم رهبري با معرفي رييس دفتر ايشان، نمايندگان ويژه رييس جمهور يا معاون اول رييس جمهور به معرفي دفتر ايشان، نمايندگان ويژه هيأت وزيران جهت مأموريتهاي خاص به معرفي دفتر هيأت دولت و رؤسای دفاتر روسای قوای سه گانه و مجمع تشخيص مصلحت نظام.

۸. رؤسای بنياد مستضعفان و جانبازان، سازمان تبليغات اسلامي، بنياد شهيد انقلاب اسلامي، جمعيت هلال احمر جمهوري اسلامي ايران، كميته ملي المپيك جمهوري اسلامي ايران و استانداران کشور و شهردار تهران.

۹. رؤسای جمهور سابق، نخست وزيران سابق، معاونان اول سابق رييس جمهور، رؤسای سابق مجلس شوراي اسلامي، رؤسای سابق قوه قضائيه، اعضاي سابق شوراي عالي قضايي با معرفي بالاترين مقام دستگاه مربوطه.

۱۰. مشاوران مقام معظم رهبري و معاونان دفتر معظم له با معرفي رييس دفتر ايشان، معاونان و مشاوران رييس جمهوري، معاونان معاون اول رييس جمهور، دبیر شوراي عالي امنيت ملي و رؤسا و دبيران كميته هاي شوراي مزبور، معاونان وزراء، رؤسای دفاتر تخصصي تحت سرپرستي بلافصل رييس جمهور.

۱۱. شخصيتهاي عالي مقام علمي، ديني، فرهنگي و رؤسای فرهنگستانها با موافقت رييس جمهور.

۱۲. رؤسای ديوان عالي کشور، دادستان كل کشور و ساير مقامات مندرج در جزء ۵ و اعضاي شوراي عالي قضايي، وزراء و نمايندگان مجلس شوراي اسلامي و مجلس خبرگان و معاونان رياست جمهوري و رييس قوه قضائيه كه بعد از پيروزي

انقلاب اسلامی عهده دار مناصب فوق بوده اند و رؤسای سابق نمایندگی های سیاسی و کنسولی و بین‌المللی جمهوری اسلامی ایران در خارج از کشور با معرفی بالاترین مقام دستگاه مربوطه.

۱۳. سفراء، مدیران کل و معاونان آنان و رؤسای ادارات وزارت امور خارجه، مأموران ثابت سیاسی و کنسولی.

۱۴. مأموران رمز و مخابرات و کسانی که به نمایندگی از دولت جمهوری اسلامی ایران مقامی را در مؤسسات و نهادهای بین‌المللی عهده دار می‌شوند، پیکهای سیاسی و کسانی که به مأموریت موقت سیاسی و کنسولی اعزام می‌شوند با موافقت وزیر امور خارجه.

۱۵. رییس، معاونان و مدیران کل منطقه‌ای سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی، رایزنان و وابستگان فرهنگی که در پوشش کادر وزارت امور خارجه به خارج از کشور اعزام می‌شوند.

۱۶. مدیران کل مدارس خارج از کشور و دفتر همکاریهای علمی و بین‌المللی و سرپرستی‌های مدارس خارج از کشور به پیشنهاد وزیر آموزش و پرورش.

۱۷. در غیر از موارد یاد شده در بالا برای انجام مأموریت‌های خاص سیاسی حسب ضرورت، با تشخیص وزیر امور خارجه. تبصره ۱: همسران مشمولین بندهای ۱ و ۲ و ۳ این ماده میتوانند از گذرنامه سیاسی جداگانه استفاده نمایند. تبصره ۲: نام همسران افراد موصوف در بندهای ۴ تا ۱۴ این ماده در صورتیکه همراه دارنده گذرنامه باشند به تقاضای دارنده گذرنامه در گذرنامه سیاسی ثبت و از همان گذرنامه استفاده خواهند نمود و تفکیک گذرنامه و صدور گذرنامه سیاسی جهت آنان با موافقت وزیر امور خارجه امکان پذیر خواهد بود.

تبصره ۳: نام فرزندان ذکور کمتر از (۱۸) سال مشمولین این ماده و فرزندان اناث آنان تا هنگام ازدواج در صورتی که همراه دارنده گذرنامه باشند، به تقاضای دارنده در گذرنامه سیاسی ثبت و از همان گذرنامه استفاده خواهند نمود و در صورت نیاز به تفکیک پس از استعلام از وزارت امور خارجه و در صورت موافقت طبق مقررات این قانون برای آنها گذرنامه خدمت یا عادی صادر خواهد شد.

تبصره ۴: هم طرازان مقامات مندرج در این ماده (برطبق قانون نظام هماهنگ پرداخت) اعم از شاغل و سابق با معرفی بالاترین مقام دستگاه مربوطه از گذرنامه سیاسی استفاده خواهند نمود.

ماده ۱۱: برای اشخاص زیر گذرنامه خدمت صادر میگردد.

۱. اشخاصی که به عنوان همراه با رهبر یا یکی از اعضای شورای رهبری به خارج از کشور مسافرت می‌نمایند.

۲. اشخاصی که به عنوان همراه در ارتباط با مأموریت با ریاست جمهور یا معاون اول رییس جمهور به خارج از کشور مسافرت می‌نمایند با معرفی مقام مربوط .

۳. اشخاصی که به موجب تصویب نامه هیأت وزیران برای انجام مأموریت به خارج از کشور اعزام می‌شوند با معرفی دفتر هیأت دولت.

۴. کارمندان وزارتخانه ها و سازمانها و ارگانهای وابسته به دولت و ارگانهای نظامی که به خارج از کشور اعزام میگردند با معرفی وزیر مربوطه و ذکر علت مأموریت.

۵. مأموران اداری و فنی وزارت امور خارجه و همسران آنها با موافقت وزیر امور خارجه.

تبصره ۱: نام همسر و فرزندان کمتر از ۱۸ سال مشمولین این ماده در صورتی که همراه دارنده گذرنامه باشند به تقاضای دارنده گذرنامه خدمت در همان گذرنامه ثبت میشود.

تبصره ۲: نمایندگی های جمهوری اسلامی ایران در خارج نمیتوانند برای همسر و فرزندان همراه، گذرنامه خدمت جداگانه صادر نمایند ولی در صورت نیاز به تفکیک پس از استعلام از وزارت امور خارجه و در صورت موافقت طبق مقررات این قانون برای آنها گذرنامه عادی صادر خواهد شد.

ماده ۱۲: صدور گذرنامه سیاسی و خدمت به عهده وزارت امور خارجه است.

ماده ۱۳: مدت اعتبار گذرنامه سیاسی و خدمت یک سال است مگر در مورد مأموران ثابت دولت در نمایندگی های جمهوری اسلامی ایران در خارج از کشور که اعتبار گذرنامه تا خاتمه مدت مأموریت آنان خواهد بود.

تبصره ۱: تمدید مدت گذرنامه های سیاسی و خدمت طبق مقررات این قانون با موافقت وزارت امور خارجه در مرکز توسط اداره گذرنامه و روادید و در خارج از کشور توسط نمایندگی های جمهوری اسلامی ایران انجام خواهد شد.

تبصره ۲: کلیه دارندگان گذرنامه های سیاسی و خدمت در موقع ورود به کشور باید گذرنامه خود را به وزارت امور خارجه تحویل دهند.

فصل چهارم - گذرنامه عادی

ماده ۱۴: صدور گذرنامه عادی در ایران به عهده شهربانی کل کشور و در خارج از ایران با مأمورین کنسولی کشور شاهنشاهی یا مأموران سیاسی عهده دار امور کنسولی خواهد بود. مقررات مربوط به ترتیب صدور و تمدید و تجدید و اصلاح گذرنامه به موجب آئین نامه اجرائی این قانون تعیین خواهد شد.

ماده ۱۵: محصلینی که برای تحصیل عازم خارج از کشور می باشند با رعایت قانون وظیفه عمومی در مورد تحصیلات غیر دانشگاهی از طرف وزارت آموزش و پرورش و در مورد تحصیلات دانشگاهی از طرف وزارت علوم و آموزش عالی به شهربانی کل کشور معرفی میشوند.

شغل آنها در گذرنامه محصل ذکر میگردد و از پرداخت کلیه وجوه مربوط به صدور گذرنامه معاف میباشند. این معافیت شامل محصلینی که گذرنامه تحصیلی آنان تدریجاً بگذرنامه عادی تبدیل خواهد شد نیز میباشد محصلینی که گذرنامه تحصیلی آنان به گذرنامه عادی تبدیل میشود از مقررات معافیت تحصیلی احضار به خدمت زیر پرچم استفاده خواهند کرد.

ماده ۱۶: به اشخاص زیر هیچ نوع گذرنامه برای خروج از کشور داده نمیشود:

۱. کسانی که به موجب اعلام کتبی مقامات قضائی حق خروج از کشور را ندارند.

۲. کسانی که در خارج از ایران به سبب تکدی و یا ولگردی و یا ارتکاب سرقت و کلاهبرداری و یا به هر عنوان دیگر دارای سوء شهرت باشند.

۳. کسانی که مسافرت آنها به خارج کشور به تشخیص مقامات قضائی مخالف مصالح جمهوری اسلامی ایران باشد.

تبصره ۱: رسیدگی و تشخیص افراد مذکور در بند ۲ این ماده واحده به عهده کمیسیونی مرکب از نمایندگان:

۱ - وزارت امور خارجه.

۲ - وزارت دادگستری

۳ - وزارت کشور

۴ - شهربانی جمهوری اسلامی.

۵ - وزارت اطلاعات که بدعوت وزارت کشور تشکیل خواهد شد میباشد.

تبصره ۲: از تاریخ تصویب این ماده واحده، ماده ۱۶ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۱ و تبصره و بندهای آن و همچنین لایحه قانونی اصلاح ماده ۱۶ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۵۸/۱۲/۴ شورای انقلاب نسخ میشود.

ماده ۱۷: دولت میتواند از صدور گذرنامه و خروج بدهکاران قطعی مالیاتی و اجرای دادگستری و ثبت اسناد و متخلفین از انجام تعهدات ارزی طبق ضوابط و مقرراتی که در آئین‌نامه تعیین میشود جلوگیری نماید.

ماده ۱۸: برای اشخاص زیر با رعایت شرایط مندرج در این ماده گذرنامه صادر می‌شود:

۱ - اشخاصی که کمتر از هجده سال تمام دارند و کسانی که تحت ولایت و یا قیمومت می‌باشند با اجازه کتبی ولی یا قیم آنان.

۲ - مشمولین وظیفه عمومی با اجازه کتبی اداره وظیفه عمومی.

۳ - زنان شوهردار ولو کمتر از ۱۸ سال تمام با موافقت کتبی شوهر و در موارد اضطراری اجازه دادستان شهرستان محل درخواست گذرنامه که مکلف است نظر خود را اعم از قبول درخواست یا رد آن حداکثر ظرف سه روز اعلام دارد کافی است. زنانی که با شوهر خود مقیم خارج هستند و زنانی که شوهر خارجی اختیار کرده و به تابعیت ایرانی باقی مانده‌اند از شرط این بند مستثنی می‌باشند.

ماده ۱۹: در صورتیکه موانع صدور گذرنامه بعد از صدور آن حادث شود یا کسانی که به موجب ماده ۱۸ صدور گذرنامه موکول به اجازه آنان است از اجازه خود عدول کنند از خروج دارنده گذرنامه جلوگیری و گذرنامه تا رفع مانع ضبط خواهد شد.

ماده ۲۰: به ایرانیانی که به کشور مراجعت می‌کنند و فاقد گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه باشند و یا اینکه مدت اعتبار آن اسناد منقضی شده باشد به شرط آنکه تابعیت ایرانی آنها مسلم باشد برگ بازگشت که فقط برای بازگشت به ایران معتبر است داده میشود.

تبصره: برگ بازگشت از طرف مقامات سیاسی و کنسولی شاهنشاهی در خارج از کشور به طور رایگان صادر میشود و در مرز از دارنده آن اخذ میگردد.

فصل پنجم - همراهان

ماده ۲۱: نام اطفال کمتر از ۱۸ سال تمام که همراه هر یک از والدین یا جد یا جده پدری یا مادری یا زن پدر یا شوهر مادر و یا خواهر و برادر خود مسافرت می‌نمایند در صورت درخواست ولی یا قیم آنها بر حسب مورد در گذرنامه اشخاص مذکور ثبت خواهد گردید.

ماده ۲۲: نام نوزادانی که از زنان ایرانی مقیم خارج هنگام توقف مادر در ایران متولد میشوند در گذرنامه مادر ثبت میشود و در این مورد نیازی به جلب موافقت پدر نیست و همچنین در مواردی که در خارج از ایران شوهر ایرانی در کشور محل تولد نوزاد حاضر نباشد.

تبصره: اطفال موضوع بند ۴ ماده ۹۷۶ و موضوع ماده ۹۷۸ قانون مدنی مادام که تحت ولایت یا حضانت پدر یا مادر خود هستند می‌توانند به معیت والدین خود با گذرنامه خارجی آنان به خارج از کشور مسافرت نمایند.

ماده ۲۳: برای یک خانواده که با هم مسافرت می‌کنند در صورت تقاضا یک گذرنامه صادر می‌شود و نام زن و اولاد کمتر از ۱۸ سال در آن ثبت خواهد شد. هیچ یک از همراهان مستقلاً حق استفاده از گذرنامه را ندارد و در صورتیکه بخواهد از دارنده گذرنامه جدا شود باید گذرنامه جداگانه تحصیل نماید.

فصل ششم - اعتبار گذرنامه عادی

ماده ۲۴: گذرنامه برای مسافرت به کلیه کشورها اعتبار دارد مگر به کشورهایی که دولت در موارد مقتضی مسافرت اتباع ایران را به آن کشورها ممنوع و یا محدود نموده باشد. در صورتیکه بعد از صدور گذرنامه محدودیتی مقرر شود وجوه پرداختی کسانیکه از مسافرت محروم شوند به آنها مسترد میگردد. نحوه اجرای مفاد این ماده ضمن آئیننامه اجرائی این قانون معین خواهد شد.

ماده ۲۵: مدت اعتبار گذرنامه جدید از تاریخ صدور پنج سال است و فقط برای مدت پنج سال دیگر قابل تمدید می باشد. تبصره: گذرنامه‌هایی که تا تاریخ تصویب این قانون سه سال آنها خاتمه نیافته تا پایان مدت مذکور، معتبر خواهند بود.

ماده ۲۶: به موجب قانون اصلاح مواد ۲۵ و ۲۶ قانون گذرنامه مصوب ۱۳۷۳/۷/۳ حذف شده است

ماده ۲۷: در صورتیکه گذرنامه غیرقابل استفاده و یا مفقود شود پس از رسیدگی لازم که نحوه آن در آئیننامه تعیین خواهد شد گذرنامه دیگری با اخذ هزینه‌های صدور صادر میشود. هرگاه قابل استفاده نبودن یا مفقود شدن گذرنامه ناشی از عمل متصدیان مسئول باشد برای بقیه مدت اعتبار گذرنامه جدید بدون دریافت هزینه‌های صدور صادر خواهد شد.

فصل هفتم - گذرنامه جمعی

ماده ۲۸: گذرنامه جمعی اعم از خدمت یا عادی فقط در ایران و برای گروههای زیر صادر میشود:

این نوع گذرنامه‌ها به نام رئیس گروه صادر و نام و مشخصات همراهان در برگ ضمیمه آن درج خواهد گردید.

۱. افسران - درجه‌داران - افراد و بطور کلی کارکنان مشمول قانون استخدام نیروهای مسلح شاهنشاهی که بطور جمعی و به منظور انجام مأموریت عازم خارج از کشور باشند.

۲. گروههای ورزشی که به منظور انجام مسابقات عازم خارج هستند به معرفی سازمان تربیت بدنی ایران.

۳. گروههای پیشاهنگی به معرفی سازمان پیشاهنگی ایران.

۴. دانشجویان و دانش‌آموزان و معلمان و استادان که برای مطالعات آموزشی و فرهنگی به معرفی وزارتخانه‌های مربوط بخارج می روند.

۵. گروههای هنری که توسط وزارت فرهنگ و هنر یا وزارت اطلاعات معرفی می شوند.

۶. گروههای معرفی شده از طرف سازمانهای دولتی و یا وابسته بدولت و یا جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران.

۷. گروههای کارگری برای کارآموزی یا کسب مهارت فنی با تأیید و معرفی وزارت کار و امور اجتماعی.

تبصره ۱: هر یک از اعضای گروههای فوق که هنگام مسافرت از گروه خود جدا شود باید گذرنامه جداگانه تحصیل نماید.

تبصره ۲: حداقل تعداد افرادی که می توانند از گذرنامه جمعی استفاده نمایند پنج نفر و حداکثر چهار نفر خواهد بود.

تبصره ۳: صدور گذرنامه جمعی در صورتیکه به منظور انجام مأموریتی به خرج سازمانهای دولتی یا جمعیت شیر و خورشید سرخ ایران باشد مجانی است و در غیر اینصورت علاوه بر هزینه صدور یک گذرنامه از هر نفر ده درصد هزینه صدور اخذ خواهد شد.

تبصره ۴: اعتبار گذرنامه جمعی یکسال است و در صورت موافقت سازمان مربوط حداکثر یکسال دیگر تمدید میشود.

فصل هشتم - پروانه گذر

ماده ۲۹: در موارد زیر به پیشنهاد وزارت کشور و تصویب هیأت وزیران بجای گذرنامه پروانه گذر صادر میشود:

(۱) برای تشریف به مکه معظمه و عتبات مقدسه.

۲) برای کارکنان وسائط نقلیه آبی و هوایی و زمینی.

۳) برای رفت و آمد اتباع دولت شاهنشاهی که در نقاط مرزی کشور و نقاط واقع در سواحل و جزایر خلیج فارس و دریای عمان (دریای مکران) سکونت دارند به مناطق مرزی مجاور و نواحی جنوبی خلیج فارس.

تبصره ۱: مشخصات و ترتیب صدور و مدت اعتبار و مرجع صدور پروانه‌های گذر مذکور در این ماده و هزینه صدور آنها بموجب آئین‌نامه اجرائی این قانون تعیین خواهد شد.

تبصره ۲: حدود مناطق مرزی و سواحل و همچنین نقاط مرزی مجاور و نواحی جنوبی خلیج فارس به پیشنهاد وزارت کشور و تصویب هیئت وزیران تعیین خواهد شد.

ماده ۳۰: شهربانی کل کشور بر حسب اعلام وزارت امور خارجه به کسانی که ترک تابعیت ایران را نموده‌اند پروانه گذر خواهد داد و این پروانه فقط برای خروج از ایران معتبر است.

فصل نهم - برگ گذر بیگانگان

ماده ۳۱: شهربانی کل کشور میتواند با موافقت سازمان اطلاعات و امنیت کشور و تأیید وزارت امور خارجه برای بیگانگان بدون تابعیت یا خارجیانی که به جهاتی قادر به تحصیل گذرنامه از کشور متبوع خود نیستند برگ گذر بیگانگان صادر نماید این برگ دلیل تابعیت ایرانی دارنده یا همراهان او محسوب نمیشود.

تبصره ۱: مشخصات برگ گذر بیگانگان از لحاظ رنگ و شکل و قطع و غیره به موجب آئین‌نامه اجرائی این قانون تعیین خواهد شد.

تبصره ۲: نام فرزندان کمتر از ۱۸ سال این قبیل افراد در برگ گذر والدین همچنین نام زن در برگ گذر شوهر بشرط آنکه واجد شرایط مذکور در این ماده باشند ثبت میشود و استفاده جداگانه از این برگ به وسیله همراهان ممنوع است.

ماده ۳۲: مدت اعتبار برگ گذر بیگانگان برای مراجعت به ایران از تاریخ صدور یکسال است و دارنده آن برای هربار خروج از کشور باید تحصیل اجازه نماید.

فصل دهم - آیین‌نامه‌های اجرایی

ماده ۳۳: آیین‌نامه‌های مربوط به وجوهی که از متقاضیان گذرنامه و یا اسناد در حکم گذرنامه و یا برگ گذر بیگانگان طبق مقررات باید دریافت شود و سایر آیین‌نامه‌های اجرایی این قانون از طرف وزارت امور خارجه وزارت کشور با جلب نظر وزارت دادگستری و وزارت علوم و آموزش عالی و وزارت دارایی تهیه و پس از تصویب کمیسیونهای کشور - دارایی - دادگستری و امور خارجه مجلسین به موقع اجرا گذارده خواهد شد و تا تصویب آیین‌نامه‌های مزبور مقررات فعلی قابل اجرا است.

فصل یازدهم - مجازاتها

ماده ۳۴: هر ایرانی که بدون گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه از کشور خارج شود، به حبس از ۱ تا ۲ سال یا پرداخت جزای نقدی از یکصد هزار تا پانصد هزار ریال محکوم خواهد شد.

ماده ۳۵: هر ایرانی که از نقاط غیر مجاز وارد کشور شده یا از کشور خارج شود به ۲ ماه تا یک سال حبس و یا جریمه نقدی از یکصد هزار ریال تا پانصد هزار ریال محکوم میگردد.

ماده ۳۵ مکرر: هر ایرانی که بدون داشتن گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه بخواهد از مرز غیر مجاز خارج شود و به هنگام عبور دستگیر گردد، به یک ماه تا یک سال حبس یا پنجاه هزار ریال تا سیصد هزار ریال جزای نقدی محکوم

خواهد شد و چنانچه مرتکب دارای گذرنامه و یا اسناد در حکم گذرنامه باشد، به حبس از یک ماه تا شش ماه یا جزای نقدی از پنجاه هزار ریال تا دویست هزار ریال محکوم خواهد شد.

تبصره: کسانی که به تبع اغنام و احشام با سوء نیت مرتکب عبور غیر مجاز از مرز شده باشند، به مجازات فوق محکوم میگردند و صاحب اغنام و احشام که عبور از مرز با علم و اطلاع یا دستور او بوده، برای مدت پنج سال از سکونت در نوار مرزی محروم میشود.

ماده ۳۶: هر ایرانی که بر خلاف ماده (۲۴) این قانون عمل نماید، به حبس از دو سال تا پنج سال و محرومیت از داشتن گذرنامه از سه سال تا پنج سال محکوم می‌گردد.

ماده ۳۷: هر کس برای دریافت گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه به نام خود یا نام دیگری اسناد و مدارک خلاف واقع یا متعلق بغیر را عالم‌اً عامداً به مراجع مربوط تسلیم نماید بحسب تأدیبی از دو ماه تا شش ماه محکوم میشود و در صورتیکه عمل او منجر به صدور گذرنامه شود به حبس تأدیبی از دو ماه تا دو سال محکوم خواهد شد.

ماده ۳۸: هر کس از گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه متعلق به دیگری برای ورود به کشور یا خروج از آن استفاده نماید به حبس تأدیبی از دو ماه تا یکسال محکوم میشود.

ماده ۳۹: هر مستخدم دولت اعم از لشگری و کشوری بدون رعایت قوانین مربوط در اجرای وظیفه خود عالم‌اً عامداً گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه بدهد به حبس تأدیبی از دو ماه تا یکسال محکوم میشود.

ماده ۴۰: هر مستخدم و مأمور دولت اعم از کشوری و لشگری که برای عبور غیرمجاز اشخاص به خارج از کشور به نحوی از انحاء مساعدت و یا تسهیل وسیله نماید به حبس تأدیبی از ۶ ماه تا دو سال محکوم خواهد شد.

ماده ۴۱: هر کس برای تحصیل گذرنامه یا اسناد در حکم گذرنامه عالم‌اً و عامداً و به قصد تقلب هر گونه اطلاع مربوط به خود و همراهان را که در صدور گذرنامه مؤثر است برخلاف واقع در پرسشنامه ذکر نماید به شرط استفاده از گذرنامه به حبس تأدیبی از دو ماه تا شش ماه محکوم خواهد شد.

ماده ۴۲: از تاریخ اجرای این قانون - قانون گذرنامه مصوب سال ۱۳۱۱ و آئین‌نامه‌های مربوط به آن و مواد ۱۰۷ و ۱۰۸ قانون جزا و همچنین قوانین مربوط به گذرنامه تحصیلی و سایر قوانینی که با مواد این قانون مغایرت دارد در آن قسمت که مغایر است لغو میگردد.